

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Buglos Katalin ügyvéd (.....) által képviselt (.....) felperesnek az Orosz V. Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen felügyeleti határozat felülvizsgálata iránt indult perében, amely perbe a dr. Buglos Katalin ügyvéd (.....) által képviselt (.....) a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2008. évi június hó 27. napján kelt 11.K.30.050/2008/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2009. évi január hó 21. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 24 000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A pénzügyi vállalkozó felperes 2005. június 28-án azt jelentette az alperes részére, hogy fizetéseképtelen, a bejelentés napjától nem tud megfelelni a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 70.§-ának.

A felperes értesítette mind az ügyfeleit, mind a bankokat a fizetéseképtelenségről. A felperes refinanszírozó bankjai azonnal felmondták a szerződéseket. A refinanszírozó bankok és a felperes között peres eljárásokat eredményező elszámolási viták keletkeztek. Az alperessel való többszöri levélváltást, határidő-hosszabbítás iránti kérelmeket követően a felperes a reorganizációs tervében azt adta elő, hogy esetleg - egyebek mellett tőkeemeléssel - lehetősége lesz a jövőbeni működés biztosítására, a bankok felé vagy nem áll fenn tartozása vagy megállapodott azok rendezéséről, a hitelezőkkel szembeni kötelezettségét pedig felperesi részvények átengedésével kívánja rendezni.

A felperesi tartozások rendezésével kapcsolatban az alpereshez több panasz is érkezett, illetőleg a felperes képviselőivel szemben büntetőeljárások indultak, melyeket később vádemelés nélkül megszüntettek. Az alperes közvetlenül megkereste a felperes korábbi refinanszírozó bankjait is, akik folyamatban lévő elszámolási vitákról, vagy engedményezésről tájékoztatták.

A felperes 2005. november 21-én szóban tájékoztatta az alperest a működőképességének fenntartása érdekében tett intézkedésekről: az ekkor előadottak szerint hitelező bankjaival még nem sikerült rendeznie tartozását. Az alperes okiratok benyújtására kötelezte a felperest, aki ennek 2006. január 10-én eleget tett. Az alperes az írásbeli emlékeztetőt 2006. január 11-én küldte meg a felperesnek.

A felperesnek időközben a pénzügyi vállalkozásokat terhelő adatszolgáltatási kötelezettségét is teljesíteni kellett, melynek 2006. február 7-én tett eleget.

Az alperes megállapította, hogy ezen jelentés megbízhatósága megkérdőjelezhető. Sem a számszaki táblák közötti felügyelői szempontú összefüggések, sem a szöveges értékelésben bemutatott piaci helyzet nem tükrözi a felperes gazdasági nehézségeit, adatai nem egyeznek a korábbiakban feltárt, vitás helyzetekre vonatkozó adatokkal, nem tájékoztat a folyamatban lévő büntetőeljárásokról. Az alperes értékelése szerint a felperes tevékenysége nem felel meg a prudens működésre vonatkozó előírásoknak, nem tudott olyan dokumentumot bemutatni, amelyben meggyőzően bizonyította volna azt, hogy nem áll fenn pénzügyi szolgáltatásokból eredő tartozása, továbbá az eljárás folyamán nyilvánvalóvá vált, hogy a felperes által 2005. folyamán benyújtott írásos tájékoztatások, az adatszolgáltatás és a felperes valós helyzete között ellentmondás van. Nem került benyújtásra olyan dokumentum sem, amelyből megalapozottan lehetne következtetni arra, hogy a felperes a jövőben a prudenciális szabályoknak megfelelően lenne képes működni. Sérült a Hpt. 29.§-a (1) bekezdésének e/ pontja, 30.§-ának (2) bekezdése és 176/A.§-ának (2) bekezdése. Ezért az alperes a 2006. március 3-án kelt E-I-182/2006. számú határozatával visszavonta a felperes 1999. január 29-én kelt 139/1999/F. számú, pénzügyi szolgáltatás végzésére jogosító engedélyét és egyidejűleg kezdeményezte a felperes végelszámolását.

A felperes keresettel támadta az alperesi határozatot és kérte annak hatályon kívül helyezését, mert az nem tükrözi a felperes valós helyzetét. A felperes és a bankok információi ellentétesek, és az alperes nem kellő alaposággal tárta fel a prudens működés feltételeit, és egyébként sem jogosult a prudens működés körébe bevonni a vitatott követeléseket. A tőkeemelés változatlanul napirenden van, amire azonnal

sor kerülhet, ha az alperes a tulajdonos változást jóváhagyja. Előadta, hogy késedelmes adatszolgáltatását mindenkor kimentette, illetve arra engedélyt kapott. Hivatkozott arra, hogy az alperesi határozat a Pp. 339/B.§-a alapján is jogszabálysértő, mert az alperes nem tárta fel a felperes valós gazdasági helyzetét. Aktuális működésére vonatkozó okiratokat csatolt.

Előadta, hogy a hitelintézet alperes által kijelölt végelszámolójának elfogultságára tekintettel a 56/B/2007. számon kezdeményezte a Hpt. 176/A.§-a (2) bekezdésének alkotmányossági felülvizsgálatát. Kérte a per tárgyalásának felfüggesztését.

Az alperes a határozat megalapozottságára hivatkozva a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen azért, mert a keresetet nem az arra jogosult terjesztette elő. Érdemben előadta, a felperes döntött úgy, hogy visszaadja engedélyét, de ennek feltételeit határidő biztosításával sem sikerült igazolnia, és ezen hiányos bejelentésekből értesült az alperes arról, hogy a felperes működése nem teljes körűen prudens. Hangsúlyozta, hogy a pénzügyi vállalkozások tovább működtetésére, vagy befejezésére vonatkozó szabályok pénzforgalmi szemléletűek.

A beavatkozás iránti kérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság 11.K.32.153/2006/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A felperesi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a beavatkozás iránti kérelmét a felperes perbehívási kérelmeként bírálta el, és a szabályszerű kézbesítés szabályait sem tartotta meg. Ezért 4.Kf.27.227/2007/9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az új eljárás során az elsőfokú bíróságnak el kellett bírálni a jogi képviselővel eljáró beavatkozás iránti kérelmét.

A másodfokú eljárásban az alperesi ellenkérelem kapcsán a Fővárosi Ítélőtábla azt is megállapította, hogy nem állnak fenn az alperes által hivatkozott, a felperes képviseletére alapított pergátló okok, így nincs akadálya a felperesi kereset érdemi elbírálásának.

Az új eljárás során az elsőfokú bíróság vizsgálta a beavatkozás megengedhetőségét, és megengedte a felperes pernyertességének érdekében a (a továbbiakban: felperesi beavatkozó) beavatkozását, aki ezt követően önálló nyilatkozatot nem tett.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ismételten elutasította a felperes keresetét.

Elsődlegesen leszögezte, hogy a Pp. 339.§ (1) és (2) bekezdés alapján csak a jogszabálysértő határozatot helyezheti hatályon kívül, vagy változtathatja meg. A jogszabálysértés megítélésénél pedig a határozat meghozatalának időpontjában hatályos jogszabályok és az akkori tények vehetők figyelembe. Ezért nem tekintette relevánsnak az elsőfokú bíróság a keresethez csatolt, az alperesi határozat

meghozatalát követő időszakban keletkezett okiratokat, melyekkel a felperes aktuális működését kívánta bizonyítani.

A felperesi vezetőket érintő büntetőeljárások kapcsán megállapította, hogy az alperes ezen körülményt határozatában tényként rögzítette, de nem erre alapította döntését, és ezért mellőzte a rendőrség megkeresését.

A felperes pénzügyi tevékenysége kapcsán megállapította, hogy a Hpt. 29.§-a (1) bekezdése e/ pontjának helyes értelmezéséből az következik, hogy amennyiben a pénzügyi intézmény már nem felel meg a Hpt. - nem csak a 29.§ szerinti - rendelkezéseinek, illetőleg a prudens működésre vonatkozó más jogszabályoknak, az engedélyt vissza kell vonni. Először a felperes maga döntött engedélyének visszaadásáról, a későbbiekben pedig az alperes már hivatalból észlelte a prudens működés helyreállíthatatlanságát. Azt, hogy ebben a körben mit vett figyelembe, az alperesi határozat indokolása pontosan rögzíti. Magából a felperes által csatolta reorganizációs tervből - szemben a felperes peres eljárásban tett előadásaival -, is megállapítható, hogy a felperesnek voltak hitelezői, akikkel szembeni kötelezettségeit részvényátengedéssel kívánta rendezni, illetőleg könyv szerinti követeléseit peres- és nemperes eljárásokban kívánta rendezni: azaz a felperes nem tudott eleget tenni fizetési kötelezettségeinek. A később keletkezett felperesi iratok is a hitelezők meglétét, a bankokkal való megegyezés hiányát tanúsítják.

Az alperes megalapozottan rögzítette, hogy nem álltak fenn a prudens működés feltételei. A prudens működés vizsgálata során az alperesnek nem kell figyelembe venni, hogy a felperessel szembeni követelések lejártak-e, azokat a felperes elismeri-e. Vizsgálnia azt kell, azok következtében sérülhet-e a prudens működés, vagy sem.

A felperesnek az alkotmányossági indítványhoz kapcsolódó, a per tárgyalásának felfüggesztésére vonatkozó indítványát elutasította. Végzését nem indokolta, mert azzal normakontrollt gyakorolt volna.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új határozat hozatalra kötelezését kérte.

Előadta, hogy az alperesi határozat bírósági felülvizsgálatát a Pp. 339/B.§ alapján is kérte, és ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. A mérlegelés figyelmen kívül hagyásával az elsőfokú bíróság nem tárta fel a felperes valós gazdasági helyzetét, és elfogadta az alperesnek elsődlegesen eljárási mulasztásokra alapított hivatkozását. Az alperesnek kellett volna bizonyítani, hogy a felperesnek olyan lejárt, korábban elismert tartozásai vannak, amelyek finanszírozására nincs fedezet. Sem az alperesi határozat, sem az elsőfokú ítélet nem tartalmaz a prudens működésnek nem megfelelő felperesi magatartásokat. Nem jelölték meg, hogy a hitelező bankoktól beszerzett mely információk alapján merültek fel kétségek, milyen további vizsgálatra került sor, illetve a bankoktól kapott információkat nem bocsátották a felperes rendelkezésére. Az elsőfokú bíróságtól arra sem kapott elfogadható választ, hogy a hitelező bankokkal fennálló viták miként hatnak ki a prudens működésre.

Az alperes a felperesnél átmenetileg fellépő egyensúlyzavart észlelt, amely esetben a Hpt. 71.§-ának (2) bekezdése alapján akár 18 hónapos határidőt is biztosíthatott

volna a saját tőke feltöltésére. A prudens működés konkrét jogszabályi rendelkezéseit az alperesi határozat nem tartalmazza, és az elsőfokú bíróság sem értelmezheti utólag kiterjesztően a Hpt. 29.§-ának (1) bekezdés e/ pontját, különös tekintettel arra, hogy a Hpt. prudens működés szabályait részletező fejezetének jelentős hányada nem vonatkozik a felperesre, mint pénzügyi vállalkozásra.

Az elsőfokú bíróságnak a becsatolt iratok alapján figyelembe kellett volna venni, hogy a prudenciális működés helyreállítására tett lépéseket. Az okiratok szerint a felperesnek a határozat meghozatalakor nem volt lejárt, elismert és fedezet nélküli tartozása: a határozat szerint ugyanis attól, hogy a pénzügyi vállalkozás perben alperesi pozícióba kerül, automatikusan megkérdőjelezhető prudens működése. Fellebbezésének szóbeli kiegészítése során kiemelte, hogy a felperesi bejelentést követő 9 hónapon keresztül a prudens működés helyreállításán fáradozott.

Ismételten hivatkozott az alperes által kijelölt végelszámoló helyzetét érintő alkotmányossági vizsgálatra.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint nem sérült a Pp. 339/B.§-a, mivel az csak a 2005. november 1.-je után indult ügyekben alkalmazható, a jelen eljárás pedig jóval ez előttre nyúlik vissza. Egyébként kétségtelen, hogy az alperes mérlegelési jogkörben választja ki az általa legcélszerűbbnek tekintett intézkedést, de határozat ettől még nem mérlegelési jogkörben hozott döntés.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak nem feladata a felperesi gazdálkodás feltárása, különösen nem a határozat hozatalát követő időszakra. A Hpt. 29.§-a (1) bekezdésének e/ pontja valóban keret jellegű szabály, de egyértelműen a Hpt. egészére utal, ezért nem is kell kiterjesztően értelmezni. Az alperesi határozat indokolása részletesen rögzítette, hogy a felperes nem felelt meg ezen alapvető követelményeknek, és a beszerzett információk szerint nem is volt várható a prudens működés helyreállítása.

A felperes adatszolgáltatási kötelezettsége nem egy kötelező erővel nem bíró emlékeztető, hanem a Hpt. következménye. Az alperes bizonyos esetekben tudomásul veheti a késedelmes adatszolgáltatást, de arra engedélyt - hatáskör hiányában - nem adhat. Az adatszolgáltatással szemben elemi követelmény, hogy valós legyen.

A felperes bejelentése volt, hogy fizetéseképtelen. Az alperes 9 hónapon keresztül várt, hogy a felperes rendezze helyzetét. A felperesnek nem reorganizációs tervet kellett készíteni, hanem - ezzel, vagy e nélkül - helyreállítani törvényes működését. A felperesi fellebbezéssel szemben nem az alperesnek kell igazolnia a prudens működés hiányát, hanem mindenkor a pénzügyi intézménynek annak meglétét. A prudens működésnek folyamatosan fenn kell állni: ezért nincs jelentősége annak, hogy az - a felperes szerint - csak átmeneti lett volna. Az alperes egyébként nem állapította meg a felperes fizetéseképtelenségét, mert ez esetben felszámolást kellett volna kezdeményezni és nem végelszámolást.

Ismételten hangsúlyozta a prudens működés pénzforgalmi szemléletét, és hivatkozott a pénzügyi intézményekkel szemben fennálló követelésekre vonatkozó jelentési és céltartalék képzési számviteli kötelezettségekre. Ellenkérelmének szóbeli kiegészítése során előadta, hogy a pénzügyi piacon valaki vagy saját tőkéjével vesz

részt, vagy olyan megingathatatlan biztosítékai vannak, amely az ügyfelek számára megbízhatóvá teszik működését. Tömeges mértékű jogvitákra nem alapítható prudens működés.

Előadta, hogy az illetékes adóhatóság végrehajtási eljárást indított a felperes terhére.

Az alperesi beavatkozó részletes, indokolt ellenkérelmet nem terjesztett elő. Beadványában a felperessel egyezően az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 252.§-a (2) bekezdését és (3) bekezdését alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban már nem sértette meg az elsőfokú eljárás lényeges szabályait, és a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti esetleges megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért a felperes fellebbezését érdemben bírálta el.

A Fővárosi Ítélőtábla elsődlegesen a fellebbezés Pp. 339.§ és 339/B.§-ához fűződő indokait vizsgálta.

A perre irányadó eljárási szabályok meghatározásánál nem a közigazgatási-, hanem a peres eljárás megindulásának időpontja, azaz 2006. május 3-a az irányadó. Ennek következtében az alperes alaptalanul hivatkozott arra ellenkérelmében, hogy esetlegesen ne lenne alkalmazható a Pp. 339/B.§-a.

A Pp. 339.§-ának (1) bekezdése alapján, ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi és - szükség esetén - a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi. A Pp. 339/B.§-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Hpt. 29.§-a (1) bekezdésének e/ pontja szerint a Felügyelet az engedélyt visszavonhatja, ha a pénzügyi intézmény már nem felel meg e törvény vagy - a prudens működésre vonatkozó - más jogszabályban foglalt rendelkezéseknek.

A Pp. 339/B.§-a a Pp. 339.§-ának (1) bekezdéséhez képest definiálja - a törvénymódosítás előtt már kialakult jogalkalmazói gyakorlatot átvéve - milyen ismérvek teljesülése esetén jogszerű a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási döntés: ezek az ismérvek a valamennyi közigazgatási döntéssel szemben megkívánt feltételekhez képest azt a többlet elemet tartalmazzák, hogy a határozat indokolásából a mérlegelés okszerűségének is ki kell tűnni.

A Pp. 339/B.§-azokra az esetekre alkalmazható, amikor a hatóság az adott történeti tényállás mellett, az adott jogszabályi környezetben több jogszerű

közigazgatási döntést is hozhat. Az alperesi határozatban megjelölt Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontja szerinti esetben a törvény a „visszavonhatja” fordulatot alkalmazza, azaz a törvény első olvasatában az alperesnek nem csak egyetlen döntési lehetősége van, nem lenne formai akadálya a Pp. 339/B.§-a alkalmazásának. A Hpt. 29.§-a rendelkezéseinek áttekintése alapján azonban megállapítható, hogy valóban vannak olyan alpontjai, ahol az eset összes körülményét figyelembe véve különböző módon is dönthet az alperes, de más esetekben az engedélyt a feltételes mód ellenére is vissza kell vonnia. Ebbe a körbe tartozik a Hpt. 29.§ (1) bekezdés e/ pontja szerinti szabályozás is, mivel a pénzügyi intézményekkel szemben alapvető követelmény a prudens működés. Ennek következtében az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta, hogy az alperes eleget tett-e mérlegelési kötelezettségének, nem kellett alkalmaznia a Pp. 339/B.§-át.

Az elsőfokú bíróságnak, figyelemmel a Pp. 339/A.§-ára, az alperesi határozat jogszerűségét - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján kellett felülvizsgálni. A Pp. ezen rendelkezésének következtében sem az alperesi határozat, sem az elsőfokú ítélet jogszerűségének vitatására nem alkalmasak az olyan okiratok, amelyek a közigazgatási határozat meghozatalát követően keletkezett tényeket tanúsítanak.

A felperes a 2005. június 28-án kelt beadványában a Hpt. 70.§-ára hivatkozva jelentette be fizetéseképtelenségét. A felperes azonban nem hitelintézet, hanem pénzügyi vállalkozás, így bejelentésének valós jogalapja a Hpt. 48. §-ának b/ pontja volt, amely szerint a vezető állású személy, illetőleg a pénzügyi intézmény könyvvizsgálója haladéktalanul bejelenti a Felügyeletnek, ha a pénzügyi intézmény nem tud eleget tenni fizetési kötelezettségeinek. Az alperes azonban határozatát nem alapította a felperes bejelentett fizetéseképtelenségére, miként nem értékelte a felperes terhére sem a panaszbejelentést, sem a vádemelésig el nem jutott büntetőeljárásokat. Ugyanígy nem vette figyelembe, hogy a felperes elkészít a pénzügyi intézményeket terhelő, 2006. év januárjában esedékes, rendszeres adatszolgáltatási kötelezettségének teljesítésével. Mindezen körülményeket az alperesi határozat a felperes tevékenységére vonatkozó, az alperes tudomására jutott adatok között rögzítette.

Ezen adatokra figyelemmel releváns az alperesi határozatnak az a megállapítása, amely szerint a rendszeres adatszolgáltatási kötelezettség tartalma és a 2005. június 28-át követően a felperes által bejelentett, illetőleg egyéb forrásokból az alperes tudomására jutott adatok közötti ellentmondásokból lehet következtetni a prudens működés hiányára. A tartozásokat is csak annyiban értékelte az alperes, hogy a felperes nem tudott olyan dokumentumot bemutatni, amellyel meggyőzően bizonyította volna, hogy, egyes nyilatkozatainak megfelelően, nem áll fenn pénzügyi szolgáltatásból eredő tartozása. A meglévő ellentmondások mellett az alperes olyan dokumentum benyújtását is hiányolta, amely a jövőbeni prudens működést megalapozná. Mivel az alperes nem a felperes fizetőképességének alakulására alapította határozatát, a bíróság sem értékelheti azt a fellebbezésben hivatkozott helyzetet, hogy amennyiben egy polgári perben egy pénzügyi

vállalkozás alperesi pozícióba kerülne, automatikusan megkérdőjeleződne-e a prudens működés.

Itt emeli ki a Fővárosi Ítéltábla, hogy a 2006. február 7-én teljesített jelentés nem a 2005. november 21-ei megbeszélés folyamánya, így teljes mértékben irreleváns, a határozat jogszerűségét nem érintő kérdés, hogy a megbeszélésről készült emlékeztetőt az alperes megküldte-e, illetve mikor küldte meg.

A felperes kereseti kérelme alapján az elsőfokú bíróságnak abból a szempontból kellett vizsgálni az alperesi határozat jogszerűségét, hogy az alperes kellő alapossággal feltárta-e a felperes prudens működésének feltételeit, a határozat a felperes valós helyzetét tükrözi-e.

Az alperesi határozat azonban nem a felperes teljes működésének értékelésén, hanem a felperes működésre vonatkozó adatok ellentmondásosságán alapszik. A prudens - a Hpt. 11.§-ának a/ pontjából következően óvatos, körültekintő és megbízható - működésnek ugyanis a tevékenység minden szeletére, így a pénzügyi intézmény adatszolgáltatásának megbízhatóságára is ki kell terjedni. A működés ezen területére, a szolgáltatott, a jelentésben közölt és az alperes által beszerzett adatok közötti ellentmondásosságra az alperesi határozat kellően rávilágított, ezen szempontból a felperes valós helyzetét tükrözte.

Az ellentmondásos adatok köréből a felperes egyetlen elemet emelt ki, amikor arra hivatkozott, hogy elszámolási vitáit az alperes nem jogosult vizsgálni. A Fővárosi Ítéltábla ismételten hangsúlyozza: az alperes az adatszolgáltatást értékelte, és ennek keretében tért ki az elszámolási vitákról szolgáltatott adatok ellentmondásosságára.

A Pp. 164.§-ának (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A prudens működés magába foglalja azt is, hogy a pénzügyi intézmény magáról a valóságnak megfelelő adatokat szolgáltat. A felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, nem jelölt meg olyan jogszabályhelyet, amely az elszámolási vitákhoz kapcsolódó előadását alátámasztotta volna. A bizonyítéknak azonban nem csak az alperesnek szolgáltatandó rendszeres jelentés és a 2005. június 28-ai bejelentést követő egyeztetések alapján szolgáltatott adatok közötti, hanem ezen utóbbi keretbe tartozó adatok és a refinanszírozó bankok által szolgáltatott adatok közötti ellentmondást is fel kellett volna oldani. A felperes ebben a körben sem tett megalapozott előadást, nem vezetett elő megfelelő bizonyítékot.

A felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az alperesi határozat ismerteti a banki hitelezőkkel való megállapodásokra vonatkozó különböző időpontokban tett ellentmondásos felperesi nyilatkozatokat, amelyek már önmagukban kétségesse teszik a felperes előadásait, de a határozat kitér arra is, hogy a bankoktól származó információk szerint sem sikerült megállapodni a tartozások rendezéséről, mivel a felperes vitatja a követeléseket. Az alperesi határozatnak az ellentmondásosság megvilágításához ezt meghaladóan nem kellett ismertetni a megkeresések és válaszok konkrét szövegét.

Az alperes határozatában a meglévő ellentmondások mellett olyan dokumentum benyújtását is hiányolta, amely a jövőbeni prudens működést megalapozná. Itt visszautal a másodfokú bíróság a Pp.339/A.§-ára : a felperesnek az alperesi határozat időpontjában már meglévő okiratokkal, és nem azt követően keletkezetekkel kellett volna bizonyítani, hogy már abban az időpontban is igazolható volt a jövőbeni prudens működés.

A Fővárosi Ítéltábla a prudens működés körében az indokolás fentiek szerinti kiegészítésével tekintette helytállónak az elsőfokú bíróság ítéletét. Ennek folytán az elsőfokú bíróságnak - a fellebbezésben foglaltakkal szemben - nem kellett feltárni a felperes gazdasági helyzetét, viszont el kellett fogadni az alperesi határozat eljárási - ténylegesen: adatszolgáltatási - mulasztásokra alapított indokait.

A felperes fellebbezésében ismételten hivatkozott az 56/B/2007. számon kezdeményezett alkotmánybírósági eljárásra. Bejelentését a Fővárosi Ítéltábla tudomásul vette, de miként az elsőfokú bíróság, a másodfokú sem foglalt állást a kérdésben, mert az az Alkotmánybíróság hatáskörének elvonásával járna.

Az alperes a másodfokú bíróság előtt több olyan előadást tett, amelyek, álláspontja szerint, megalapozzák a felperes prudens működésének hiányát. Ezen előadások azonban az alperesi határozat jogszerűségének szempontjából nem vehetők figyelembe. Amennyiben az alperes ezen hivatkozásokat a jogszerű határozat szempontjából szükségesnek értékelte, úgy azokat, a hozzájuk kapcsolódó konkrét adatokkal egyetemben, a határozat indokolásában kellett volna szerepeltetni. Ennek folytán a Fővárosi Ítéltábla - kiemelt figyelemmel a határozatbeli konkrét számviteli adatok és hozzájuk tartozó konkrét jogszabályi hivatkozások hiányára - nem értékelte sem a felperes működésének pénzforgalmi szemléletét, sem a pénzügyi intézményekkel szemben fennálló követelésekre vonatkozó jelentési és céltartalék képzési szabályokat, sem a felperes saját tőkéjére vonatkozó előadást.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, az indokolásnak a prudens működésre vonatkozó kiegészítésével, a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperest megillető másodfokú perköltségről a Pp.78.§-ának (1) és (2) bekezdésének megfelelően rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla, míg a sikertelenül fellebbező felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t, 2009. évi január hó 21. napján

Dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke,
bíró,
. Losonczy Erzsébet s.k. bíró

Huszárné dr. Oláh Éva s.k. előadó

A kiadmány hitelül:

